

Sygn. akt III KK 143/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Edward Matwijów
SSA del. do SN Krzysztof Eichstaedt (sprawozdawca)

Protokolant Anna Korzeniecka-Plewka

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Andrzeja Pogorzelskiego ,
w sprawie A. S.

obwinionego z art. 92 a k. w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 4 listopada 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Ł.. z dnia 21 lutego 2013 r.

**uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i na podstawie art. 5 § 1
pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie
przeciwko A. S., a kosztami postępowania w sprawie obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 21 lutego 2013 r. wydanym w sprawie [...] Sąd Rejonowy w Ł. uznał A. S. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92a k.w. polegającego na tym, iż w dniu 9 czerwca 2012r. w miejscowości M. kierując samochodem marki BMW przekroczył o 64 km/h dopuszczalną prędkość. Za przypisane wykroczenie sąd *meriti* wymierzył w/wym. karę grzywny w kwocie 500 zł. Niniejszy wyrok uprawomocnił się, nie będąc przedmiotem kontroli sądu II instancji.

Od prawomocnego wyroku nakazowego, o którym mowa powyżej, kasację na korzyść A. S. wniósł Rzecznik Praw Obywatelskich, podnosząc zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, mogący mieć istotny wpływ na jego treść, to jest art. 93 § 2 k.p.w., na skutek bezzasadnego uznania, iż okoliczności czynu przypisanego ukaranemu i jego wina nie budzą wątpliwości, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina, jak i okoliczności czynu zarzucanego obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie i wyjaśnieniem wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności.

W konkluzji wniesionej kasacji jej autor wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku sądu rejonowego i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania. Z uwagi na przedawnienie karalności, na rozprawie kasacyjnej przedstawiciel Rzecznika Praw Obywatelskich wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego sądu rejonowego i umorzenie postępowania. Do wniosku tego przyłączył się prokurator biorący udział w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich zasługiwała na uwzględnienie. Doszło bowiem do rażącego naruszenia art. 93 § 2 k.p.w., co mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia w rozumieniu art. 111 k.p.w. Słusznie skarżący zarzucił, że nie zostały spełnione wskazane w art. 93 § 2 k.p.w. warunki do wydania wyroku nakazowego. Przepis ten przewiduje, iż orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić tylko wówczas, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. W orzecznictwie wskazuje się, iż brak owych wątpliwości oznacza, że nie ma ich zarówno odnośnie sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego, z uwzględnieniem zarówno jego wyjaśnień, jak i innych dowodów

przeprowadzonych w toku czynności wyjaśniających (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2011 r., III KK 144/11, Lex nr 860609). Postępowanie nakazowe, jest instytucją prawa procesowego, której stosowanie zastrzeżono do najbardziej oczywistych przypadków, gdzie materiał dowodowy istniejący w aktach sprawy jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości, co do winy i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu (por. wyrok SN z dnia 23 września 2009 r., IV KK 59/09, Lex nr 524057).

W rozpoznawanej sprawie wina obwinionego budzi jednak wątpliwości, albowiem podstawowym dowodem w sprawie była fotografia wykonana przez radarowy przyrząd do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym – Fotorapid 0061, na podstawie której nie można dokonać identyfikacji osoby kierującej pojazdem i stwierdzić, że był nim A. S., a zatem w realiach niniejszej sprawy brak było podstaw do wydania wyroku nakazowego. W tym stanie rzeczy nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż Sąd Rejonowy w Ł. wydając w niniejszej sprawie wyrok nakazowy naruszył w rażący sposób przepis art. 93 § 2 k.p.w., gdyż nie zostały spełnione przesłanki wynikające z przedmiotowego przepisu do jego wydania, co niewątpliwie mogło mieć istotny wpływ na treść wydanego przez sąd *meriti* orzeczenia.

W dniu wydawania wyroku przez Sąd Najwyższy doszło już do przedawnienia orzekania w sprawie. Zgodnie z art. 45 § 1 k.w., karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli zaś w tym okresie wszczęto postępowanie, a tak stało się w przedmiotowej sprawie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Do popełnienia zarzucanego obwinionemu czynu dojsć miało w dniu 9 czerwca 2012 r. Nastąpił już zatem upływ także dwuletniego terminu przedawnienia. Wprawdzie art. 45 § 2 k.w. stanowi, że w razie uchylecia prawomocnego rozstrzygnięcia, przedawnienie biegnie od daty tego uchylecia, ale przepis ten rozumiany jest tak, że przedawnienie biegnie na nowo jedynie w sytuacji, w której do upływu terminu przedawnienia nie doszło w chwili uchylecia prawomocnego wyroku (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002 r., I KZP 15/02, OSNKW z 2002 r., z. 7-8, poz. 49; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II KK 219/12, Lex nr 1220803).

W tym stanie rzeczy, obok uchylenia zaskarżonego kasacją wyroku nakazowego sądu *meriti*, zasadnym było, zgodnie z dyspozycją art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w., umorzenie postępowania w sprawie, wobec upływu terminu przedawnienia orzekania, a także obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania w sprawie.